

Prædiken til 18. søndag efter trinitatis

Joh. 15, 1-11

Forleden hørte jeg en beskrivelse af hvor uendelig mange informationer, vi har adgang til – bare ved et enkelt klik.

YouTube er en populær webportal, hvor man frit kan dele sine videoklip. Der lægges hver dag masser af nye klip ud. Hvis man sætter sig for at se alt, hvad der bliver lagt ud på YouTube bare i løbet af en dag, vil det tage et menneske 10 år at se det. For hver dag vokser filmmængden altså med 10 års varighed! Problemet er ikke, om det kan være der, men hvordan der holdes orden i så store mængder.

Og så er Youtube bare en meget lille del af det store internet, så informationsmængden her er virkelig kolonorm.

Kompleksiteten og størrelsen er voldsom, og jeg forstår godt, hvis nogen lukker af for at kende til internettets størrelse.

Jeg fik også en anden beskrivelse af en vanvittig størrelse, som jeg også helst lukker af for – for jeg forstår det ikke.

Ole Rømer Observatoriet i Aarhus lavede for nylig et løb for alle interesserede mellem stjerner og planeter i de rette målestoksforhold. Sådan at afstande i rummet blev divideret ned til overskuelige afstande for os at løbe. Først var afstanden mellem jorden og

månen afsat – den løbetur kunne alle klare. Men da man så skulle bevæge sig ud til nogle af stjernerne – kom problemet, hvis man skulle holde sig til samme målestoksforhold som på turen til månen – så ville det nemlig svare til en gang rundt om jorden – 44.000 km. Det løb illustrerede meget godt universets enorme størrelse.

Rummet – universet er ufatteligt stort og forunderligt – det behøver vi ikke begive os ud i – her kan vi fint forholde os til det med forundring over skaberværkets storhed.

Men når vi kommer til internettet, der giver os uendelig mange muligheder for at søge viden og følge med ned i de mindste detaljer i et utal af menneskers liv, så bliver vi udfordret. Samtidig skrues tempoet i samfundet op, for at vi kan nå alt det, vi gerne vil, og ofte kniber det med, at vi kan følge med!

Der er langt fra denne vores komplekse verden til evangelisten Johannes, der skriver dagens evangelium – og så alligevel?

Evangelisten Johannes er poeten, han er billedernes mand, begrebernes mand. Han siger: Gud er kærlighed; ingen har nogensinde set Gud, men hvis vi elsker hinanden, bliver Gud i os, og hans kærlighed er fuldendt i os. Gud bliver i os og vi bliver i Gud.

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 356. 117. årgang
September 2016
ISSN 0901-2214

Kærlighedens mysterium er, at vi væves ind i hinanden på en forunderlig måde. Det gælder i vore familier. Det gælder i parforholdet. Det gælder i forhold til vores børn og til vores forældre. Forbundetheden med hinanden er kærlighed; den er forunderlig, besværlig og livgivende på én gang.

Kærlighedens mysterium er, at vi væves ind i hinanden på en forunderlig måde.

Evangelisten Johannes er en mester til at beskrive kærligheden – Guds kærlighed; men også her kan vi blive sat lidt skakmat i noget, der er svært at forstå. Og det er lige netop her dagens evangelietekst giver os et konkret billede som vi kan holde os til – både når bibelteksterne bliver os for luftige, og når verden bliver os for uoverskuelig.

Jesus sagde: ”Jeg er det sande vintræ, og min far er vingårdsmanden”. Vintræet eller vinranken var et velkendt billede for alle på Jesu tid. Vi har også en flot vinranke hjemme hos os stående op ad sydmuren, og den giver frugt lige nu. Havde der været en dygtigere og mere omsorgsfuld vingårdsmand, der havde plejet og passet den med kyndighed og tid, havde den helt sikkert givet meget bedre. Et træ skal beskæres på det rette tidspunkt – vinranken ikke mindst; men i Jesu billede er plejningen og pasningen Guds sag. Gud er vingårdsmanden, der skaber væksten. Og for nu at gøre billedet endnu tydeligere har jeg taget en gren fra den hjemlige vinranke med – en gren, der også bærer frugt. Den illustrerer bedst, at den ikke har haft en omsorgsfuld vingårdsejer. Den er blevet beskåret – endda flere gange årligt – for ellers ville den være vokset uhæmmet med grene og blade op over vin-

duer og ud på græsset og have skjult den halve husmur og ikke givet frugt. Men den er ikke blevet beskåret med indsigt og omhu. Derfor findes der også grene, hvor der bare ikke har været kraft og saft til at give mere end en enkelt drue! Andre steder har jeg som vingårdsmand været mere heldig – og det er rent held og ikke viden – og har fået grene med mange frugter.

Jesus er vintræet. Vi er grenene, hvis bestemmelse det er at bære frugt. Og vi kan sidde tilbage med tanken: Er jeg nu den gren, der giver ordentlig frugt? Sætter jeg nogle spor? Giver jeg noget til verden? Eller er jeg den gren, der skal skæres af?

Men grenen skal ikke se på sig selv og vurdere, om den er god nok. Vi skal bruge billedet i et større perspektiv. For om vi så tager selv den mindste gnalling af en drue med en lille bitte sten i sig, så gælder det, at den lille sten har noget af træets kraft i sig. Vi lever ikke for os selv; for vi har livgivende forbindelse til træets stamme, til Kristus. Vi lever ikke for os selv, og vi dør ikke for os selv. Det er billedets budskab!

Vi lever for at bære frugt, og det må vi lade kraften i stammen om at give os. Vi kan godt komme til at høre det sådan, at Jesus siger: hvis du ikke bærer frugt, bliver du klippet af; men det, han siger, er, at Gud sørger for væksten, og det gør Gud omhyggeligt som en ordentlig vingårdsmand. Beskæringen er en del af omsorgen for, at vi sammen kan få megen frugt.

Jeg er vintræet. I er grenene. Grenen får næring fra træet, fra stammen til at kunne give frugt, store og små frugter. Det må vi lade være op til Gud.

Når vi holder dåb bruger vi også billedet af os som grene på Kristi træ. Til forældrene siger vi: ”I skal oplære jeres barn i den kristne tro og bede for det, for at det må blive i Kristus, ligesom det nu ved dåben er indpodet i ham!”

Vi er Kristi lemmer. Vi er grene på hans vintræ, også efter beskæringen. Vi har den bestemmelse at lade os nære af stammen og derved sætte frugt, men grenen bestemmer ikke selv, hvor mange frugter den vil give. Det er heller ikke det vigtigste i billedet, hvad den enkelte gren giver, men at vi hver især er indpodet i Kristus.

Vi kan kun lade os nære af stammen.

Og det gør vi bl.a. ved at gå til gudstjeneste; ved at blive bekræftet i Guds kærlighed til os!

Her skal vi ikke på jagt i den store uendelighed – i rummet – på internettet – i tidens uendelige krav og opgaver. Her kan vi finde hvile i det enkle – i visheden om at Guds kærlighed omfatter enhver af os. Her bliver der talt til os i dåb og nadver: ”Som Faderen har elsket mig, har jeg også elsket jer, bliv i min kærlighed”.

Vi er i kærlighedens mysterium vævet ind i hinanden og i Guds kærlighed.

”Uberørt af byens travlhed og trafikens tunge brus” sang vi før prædikenen. Det er netop her, hvor dagen har evighed, hvor kærlighed har sit sted, at vi kan lukke af for al uroen, alt det forvirrende, de voldsomme størrelser, som vi aldrig helt kan fatte. Vi kan give os selv ro et øjeblik for at kunne se os selv som vintræets grene, der kan lade sig nære af Guds kærlighed til os. Med visheden om, at vi er grene på det træ, som er Kristus,

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

kan vi atter bevæge os ud i kompleksiteten i kravene og alt det uoverskuelige. For vi ved, at vi er en del af et uendeligt stærkt vintræ, et vintræ med dybe rødder. Det vælter ikke. Der fortælles, at da evangelisten Johannes blev en gammel mand i byen Efesos, havde han efterhånden kogt sit evangelium ind til en slags maggi-terning med det væsentlige: ”Elsk hinanden, kære børn”.

Hans disciple blev trætte af altid at høre ham sige det samme og spurgte: ”Mester hvorfor siger du altid det?”

”Fordi det er Herrens bud”, svarede han, ”og hvis I gør det, er dette nok!”

Det er en anden måde at sige: Grenen bærer ikke frugt af sig selv. Bliv i mig, og jeg bliver i jer!

Og med Jesu afsluttende ord fra dagens evangelium vil vi også slutte i dag: ”Sådan har jeg talt til jer, for at min glæde kan være i jer, og jeres glæde blive fuldkommen”.

Amen

Karin Kristensen

Nørresundby

Salmer:

36, 289, 331, 368, 696